

Sina puhas, Sina waga hing!" ütles wali õpetaja.

"Siis tule minuga!" ütles surnud kaasa wari. "Meile on iseäralist wõimu antud. Minu förwas lõikudes peased Sina igale poole, kuhu Simu mõtted tahawad. Inimesest nägemata peaseme meie salamatesse nurladesse. Aga eljimata ja ojawa lätega peab Sina selle patuse peale tähen-dama, kes igawese piina ojaline on, ja enne eesti-mest luke-laulu peab tema leitud olema."

Ja liirest, nagu mõtetest lantud, jõudistwad nemad suurde linna, ja majade seinadest läitisiwad surma-pattude nimed tule-tähitedega nende filmi: Kõrklus, ihnus, joomus, lihahinnu — lõit see pattude seiteme-farwaline pael.

"Ja seal, kuida arwasin, kuida teadsin, seal elawad igawese tule osalised!" ütles wali õpetaja. Nemad seisivad uhke, tuldestest sõrawa maja ees, kus laiad trepid falli waepadega saetud oliwad ja uhkelist õie-ehtetest lehksiwad, kus tantsu-mängud läbi pidu-saali lõlasiwad. Seal seisivis ülemeeline ussehoidja, siidiga ja sammetiga laetud, suur hõbe-tatud lepp läes.

"Meie pidu on Kuninga pidu sarnane!" ütles tema ja pööris ennast tungiva rahwa-hulgga poole uulitsa peal. Pea-laest warwanि paistis temast förs-lew mõte välja: "Wilets halw-rahwas, kes läbi

usse wahib, minu vasta olete lõit wae sed lalt-sakad!"

"Kõrklus!" ütles surnu-wari, "kas näed teda?"

"Seda?" kostis õpetaja. "Ja, mina näen teda, aga tema on sõge, tema on üts wilets halplane, keda igawese piina sisse ei töösata!"

"Üts halplane!" kostis sala-häääl läbi kõrkluse maja, seda oliwad nemad seal lõit. Ja nemad lendasitwad ihnuse tühja seinade wahele, kus luu-suiwetanud, külmast wäristatud wana-mees ennast nälgas ja jänus, sõige oma mõtetega lulla fulge tuliustas." Nemad nägiwad, kuida tema nagu töbe tuhus oma wiletsa aseme pealt kargas ja üht lahtist livoi seinaist välja kistus. Seal seisivad lulla-tükkid wana suka sees. Tema katsum wärisewa käega oma narhakat riitet läbi, kuhu lulla-tükkid sisse õmmeldud oliwad, ja tema niis-tek förmmed wabisesiwad.

"Tema on haige," ütles õpetaja. "See on waimusegadus, röömuta waimu-segadus, täidetud otsata hirmuga ja furja une-nägudega!"

Nemad lahkusiwad rutuga ja seisivad furja-tegijate öö-asemete förwas, kus need förwuti, fulg fulje vasta, magasiwad. Nagu kuri meisoline kargas üks nendest unest üles; soleda häälega karjudes töökas tema oma terawa künarnuliga seltsiimeest. Uniselt pööras see ennast ümber: